

Üçüncü Adam

www.ucuncuadam.wordpress.com'un hediyesidir. Para ile satılmaz.

Halk; "En Baba"
Hulusi Kentmen
Dedi.

"Mülayim'in
Attığı Paranın
Dik Gelmesi"

"Kadırgalı Esref"

Kadir Kök İle
Kısa Bir Sohbet

Gönül Beyhan'a Dair ...

Üçüncü Adam

türk sineması e-dergi

genel yayın yönetmeni

Erhan TUNCER

grafik/tasarım ve uygulama

Gürkan BAYAR

dış kaynak ve ulaşım

R. Çağlar KÖKNAROĞLU

editör

ideist
tanıtım ve reklam hizmetleri

www.ucuncuadam.wordpress.com

www.ideist.com

Sinemanın "yıldız"ları vardır. Yakışıklıdırlar, güzeldirler, alımlıdırlar, bir bakışları ile insanı kendilerine aşık edebilirler. Bu yıldızların posterleri vardır. Her sinema severin odasında, en güzel yerde, en az bir tane bulunurlar. En güzel bakış ve duruşları ile bazen bize bakarlar, bazen de ulaşılmaz ufuklara. Öyle güzel ve yakışıklıdırlar ki, uğruna akrostiş şiirler yazılabilir, geceler boyu resimleri ile uyunabilir, hatta çoluğumuza çocuğumuza bile onların isimleri konabilir. Bir tutkudur yıldızlara bağlanmak. Onlar hep afişlerde en önde durur, isimleri en üstte yazılır. Paranın da, şöhretin de, sevginin de en fazlasını hep onlar alırlar. Çünkü buna hem layıktırlar hem de muhtaçtırlar. Başka türlü yaşayamazlar, var olamazlar. Başka türlüünü düşünemezler dahi. Bu iniş çıkışları gözden kaçırın yıldızların bazıları kayar, düşer, yok olur. Yalnız asla değerlerini kaybetmezler. "Bir yıldız vardı bir ara..." diye başlayan cümlelerin de başrolleridirler hep. Kısacası hayat, kader, dünya -ne dersiniz deyin-, onları zirveden indirmemekte karar kılmışlardır. Unutulmazlar, her daim hatırlanırlar...

Bir de "üçüncü adamlar" vardır. Bu üçüncü adamlar, her daim vardırlar, lakin nedense yokmuşçasına uzaklarda, kıyılarda, köşelerde dururlar da, yıldızlara bakalar. Yıldızlardan -rol icabı- devamlı dayak yerler, küfür yerler, öldürülürler, başışlanırlar, sevilirler... Üçüncü adam olmak zordur, önce bunu bilirler. Hiç bir afişte isimlerinin yer almayacağını bilirler ama yine de bazen bir sevda uğruna, bazen de karın tokluğuna yıldızların gölgesinde yer alırlar. Bazı yıldızlar onları önemsemez, aynı evrende bulunmaktan dahi çekinirler. "Kestik!!" denildi mi, bir üçüncü adam ile yıldız hemen ayrılır başka masalara giderler. Ama yıldızların iyileri de vardır. Kendi yemez üçüncü adamlara yedirirler. "Ben ısınıyorsam o da ısınacak derler"... Sevgileriyle ısıtırlar. Varlıklarıyla ısıtırlar. Ama bu türlü yıldız her daim gözükmez insana, her daim nasip olmaz üçüncü adama. Yıldız, yeni işlerde yine yıldız olmak için, elbette ki köprüden atlamacaktır. Öyleyse köprüden kim atlayacaktır? Tabii ki kolunun kırığı geçen ay düzelmiş, üçüncü adam... Üstelik kendisine sorulmadan "ben yaparım diyecektir..." Peki niye yapacaktır bunu üçüncü adam? Çünkü iki kuruş daha kazanacaktır. Çünkü bütün iş için aldığı ücreti, önceki gün kahvedeki borcuna saymış, yine cebi delik gelmiştir yıldızların yanına...

Sonra yıllar geçmiştir. Üçüncü adam yaşlanmıştır. Bedeni kendini taşıyamaz olmuştur. Hiç bir hayat güvencesi yoktur. Ve... Bir üçüncü adam terk ediverir alemini. Ki bu adam, üçüncü adamların en devi, en yufka yürekli, Yadigar'ı... Bir kış sabahı, İstanbul'un bir parkında, donarak ölmüş bulurlar Yadigar'ı... Üçüncü adamların en kocamanı, terk eder yıldızlarını. Cebinden yeni rolü için giymesi gereken beyaz elbisesinin parası dahi çıkmaz. Bir kez dahi ısınmadan göçer, göçer gider sessizce. Kendi gider, adı kalır Yadigar... Üçüncü adamların kaderi budur. Üç kuruş için en olmadık filmlerde oynamışlardır. Zamanında kötü adamların en kötüsü olan üçüncü adamlar, 78'lerde anadan üryan soyunup, sönmüş yıldızlarla "kaçak" filmlerde oynarlar. Bazı yıldızlar renki kutu aracılığı ile onları eleştirdiklerinde de "mecburduk" dahi demezler. Diyemezler. Diyemeden göçüp giderler. Kimi bir kahve köşesinde, kimi bir otel odasında, kimi pis bir apartman dairesinde, kimi belediyelerin bakım(lı) evlerinde, ilk ve son başrollerini oynayıp, hayatlarında ilk kez yıldız olurlar....

Gönül Beyhan'a Dair...

3-4

5-6

Kadir Kök ile Kısa Bir Sohbet...

Unutulmaz Sahneler ve Karakterler

7-8

9

Türk Sineması Anketleri

Halk; "En Baba" Hulusi Kentmen Dedi.

İçindekiler

Gönül Beyhan'a Dair...

"Gerçek adı Gönül Özkökleşen olan Gönül Beyhan 1932 yılında İstanbul'da doğdu. 1950'de Çamlıca Kız Lisesi'nde okurken güzellik yarışmasına katıldı. 1952'de "Kanlı Feryat" filmiyle sinemaya geçti. Bir süre tiyatro oyunculuğu yaptı. Beyhan, belirli bir dönemin en tutulan vamp kadınlarından biri oldu. Çoğunlukla bu tiplmesiyle filmlerde gözüktü. Fikret Hakan, Yılmaz Güney, Ahmet Mekin, Eşref Kolçak, Yılmaz Duru, Göksel Arsoy ve Hüseyin Peyda gibi Türk sinemasının büyük oyuncularıyla aynı filmde oynadı. Rol aldığı bazı filmler şunlar: Kaderin Mahkumu (1953), Sahildeki Kadın (1954), Kör Kuyu, Sazlı Damın Kahpesi (1957), Ağlarsa Anam Ağlar, Kahpe Zalim (1960), Başa Gelen Çekilir, Ölüm Film Çekiyor (1961), Yaban Gülü (1962), Kahpe (1963), Evcilik Oyunu (1964), Anadolu Kini (1970)"

Yukarıdaki kısa tanıtımdan sonra gelelim asıl meseleye;

Orta okuldan mezun olduğum senenin (2001) yaz aylarında Salih adlı arkadaşım, Üsküdar'ın Doğancılar parkında küçük bir tezgah açmış, soğuk su, ayran, ucuz kolye-bilezik satıp harçlığını çıkartıyorduk. Birkaç gün geçmeden benim aklıma, 20-30 tane bardak alıp,

bir şişe su ile parkı dolaşmak ve arzu edenlere tanesi 100.000 liradan bardak başına su satmak fikri geldi. Hemen bardaklarımızı aldık ve ben parkı turlamaya başladım. Çok iyi para kazanıyorduk ve bir günde toptan aldığımız 2,5 litrelik suyun parasının hemen hemen iki katını çıkartıyorduk. Bir süre sonra yalnızca su ile gezmek yerine küçük bir leğene ayran kola da koyup, parkı sıklıkla turlamaya başladık. Sabit bir yerde oturarak kazandığımızın üç mislini kazanıyorduk.

İşte bu günlerden birinde, parkın aşağı kısmında çimlerde, zihinsel engelli bir kız ile yaşlı bir teyzenin oturduğunu gördüm. Teyze beni çağırdı ve iki tane ayran istedi. Ayranları sattım ve sonra işime devam ettim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra teyze ve kızının sürekli aynı yerde oturduklarını görünce, düşünün vatandaşlarımızdan biri olduğunu düşünerek, sattığım ayranların -teyze her gün benden kesin ayran alıyordu- fiyatlarını düşürmeye, iyi para kazandığımız bazı günler hiç para almaya başladım. Derken bir gün teyzenin başında bir kalabalık gördüm. Hızlıca koşup yanlarına gittim. Muhtemelen fenalaşmış ya da ölmüşlerdi ve insanlar hayretle birbirlerine bakıp bu yüzden

konuşuyorlardı. Yanlarına vardığımda "Gönül Bayhan'mış!" "Bir dönemin çok önemli oyuncusu ya ben biliyorum..." "Ne filmlerini izledik ama!" cümlelerini duydum şaşkınlıktan bir süre bakakaldım. Hemen eve, halamın yanına koştum. Halam -bir tanem benim-, üniversiteye başlamadan önce, Türk Sineması'na, filmlerine ve oyuncularına dair ne kadar bilgim varsa, hepsinin en büyük kaynağıdır. Çok kez bir oyuncun yüzü aklıma gelmiş ama ismini çıkaramadığımdan evi aramış halama sormuşumdur "şu filmde oynayan kimdi hala diye?". Anında cevabını almışım ve dünyalar benim olmuştur. İşte o gün de onun yanına koşup sordum, "Gönül Bayhan kim?" diye. "Aaa!" dedi halam, "bir dönemin vamp kadınlarından, ne de güzeldi ama... ne olmuş ölmüş mü?". Bir yerden bir şey duyduğumu sanıyordu. Durumu anlatınca fazlasıyla üzüldü. Bense aldığım bilgiyle hemen yanına koştum ve heyecanla sordum;

"Siz Gönül Bayhan mısınız?"

Masmavi gözlerini bana dikip kibarca düzeltti;

"Beyhan" efendim... Gönül Beyhan..."

hafta geceleri burada yıldızların altında yattık' dedi"

Üstteki haber Gönül Beyhan'ın durumunu özetliyor kanaatindeyiz. Şimdi bir de kısaca Gönül Beyhan'ın sinema kariyerine değinelim.

Çamlica Kız Lisesi'nde okurken katıldığı güzellik yarışmasında birinci gelmesi ardından sinema kariyerine Kanlı Feryat ile başladı. Keskin yüz hatları, masmavi gözleri ve düzgün fiziği ile 60'lı yılların en gözde vamp kadını oldu. Sinemalarda filmleri oynadığında erkekleri

Sorulan diğer soruların da yarısında soyadını düzelterek başladı anlatmaya ve kısaca özetledi sinemada zirve yaptığı yıllarını ve düşüşünü. Bir zaman perişan bir haldeyken kendini toparlayan Mine Soley'in sözünü hatırlattı; "Yağmur yağarken taşı ters tuttuk..."

Talihsiz birkaç evlilikten sonra, kendilerine bakan son kişinin de kendisini terk ettiğini söyleyerek başladı ve zihinsel engelli kızını göstererek şöyle dedi; "Ben yakında ölürüm elbet, ama o ne olacak önemli olan o!" Bir hayli büyüktü kızı. Tahminen 27-28 yaşlarında vardı. Kim bu vicdansızlığı yapmıştı? Kim bu insanı -sinema sanatçısı olmasını bir yana bırakıyorum, bir insanı!- bu halde dışarı atar ve ardına bakmadan çekip giderdi? Elbette kendi hataları da vardı bunu kabul ediyordu ama sonuç ne olursa olsun böyle olmamalıydı.

Çok geçmeden Cüneyt Arkın geldi olay yerine. "Babacan" adlı bir program yapıyordu o sıralar. Ekibi ile geldi ve kendisiyle röportaj yapıp, sözler verdi. Ve de sözlerini yerine getirip durumu belediyenin bakım evlerine intikal ettirip Gönül Beyhan'ı bulunduğu durumdan kurtardı.

"37 yaşındaki Oben Ballı adlı özürü kızıyla birlikte Üsküdar'daki evinde yeni yaşamına başlayan Gönül Beyhan, Üsküdar Belediyesi'ne, kendisine ve kızına sahip çıktığı için teşekkür etti. Son 2 yıl kirasını bir işadamının ödediği Küçükyalı'da bir evde oturduklarını, bu sürenin dolmasından sonra kirayı ödeyemediği için evden ayrılmak zorunda kaldıklarını ifade eden Bayhan, "Gidecek yerimiz olmadığı için Üsküdar Doğançılar Parkı'na geldik. Yaklaşık 1

perişan ediyor, ulaşılması güç bir yıldız imajı ile film üstüne film çekiyordu. İlk filmleri haricinde -Cilalı İbo Tophane Gülü- her daim filmlerin Üçüncü Adamı olarak yer aldı ve çekici-kötü kadın karakterlerini başarıyla canlandırdı. Narin bedenine en uygun roller genellikle şarkıcı ve dansöz rolleri olarak düşünüldüğünden birçok filmde kendisini şarkı söylerken ve erotik dans figürleri sergilerken görmemiz mümkün.

Son tahlilde, erkeklerin aklını başından alan ve her defasında filmin sonunda cezasını çeken kötü kadınları oynayarak sinema kariyerini noktalayan Gönül Beyhan'a ekip olarak saygılarımızı ve sevgilerimizi gönderiyoruz.

Halen pırıl pırıl bakan mavi gözlerinin güzelliği dillere destan, huysuz ve tatlı kadına...

Filmografisi:
(önemli filmlerinden bazıları)

- Kaderin Mahkumu (1953)
- Sahildeki Kadın (1954)
- Kör Kuyu (1954)
- Sazlı Damın Kahpesi (1957)
- Cilalı İbo Tophane Gülü (1969)
- Ağlarsa Anam Ağlar (1960)
- Kahpe Zalim (1960)
- Başa Gelen Çekilir (1960)
- Ölüm Film Çekiyor (1961)
- Yaban Gülü (1962)
- Kahpe (1963),
- Evcilik Oyunu (1964),
- Anadolu Kini (1970)
- Yılanların Öcü (1985)
- Suçlu Gençlik (1985)

Kadir Kök ile Kısa Bir Sohbet...

2008'in kış aylarında kısa bir belgeselini hazırladığım ahşap ve bakır ustası Sedat (Özbek) amcamın atölyesinde oturuyordum. *Selçuk Sanat Evi adlı bu atölye, her şeyiyle bir bilgi ve huzur yuvası olduğundan, bir kere selam vermek için dahi uğradığımda, saatlerce oturup Sedat amcamla muhabbet ettiğimi bilirim. O gün, hazırlamış olduğum belgeselini kendisine –biraz gecikmeli de olsa- vermek için gelmiştim. DVD'yi, kapağında kendi resminin bulunduğu kutusunun içinde eline tutuşturunca, gözlerinin sevinçle parladığını görmüş, ondan daha çok mutlu olmuşum. Belgeseli hemen o an izlemek istediğinden "Gel seni bir yere götüreceğim" dedi. Nereye gideceğimizi sorduğumda "Meslektaşlarının yanına, Onlar da senin gibi sinemacı" diye ekledi ve atölyesinden çıkıp, aynı hanın içinde bulunan bahsettiği dükkana doğru yürümeye başladık.

Oradaki ilerimi hallettikten sonra hemen çıkmayı planladığımdan, ara ara kendisine çok fazla kalamayacağımı, gitmem gereken başka bir yer daha olduğunu hatırlatıyordum. Koridorlardan sonuncusunu döndüğümüzde, uzakta, iş yerinin önündeki sandalyesinde bacak bacak üstüne atmış, ayağında eski moda, yumurtla topuk bir ayakkabı ile oturan sakallı bir adam gördüm. Hararetili bir tonda birisi ile sohbet ediyordu. İçimden kendisinin, muhtemelen türkücülere, şöhret olmak isteyen zengin şirket sahiplerine ve toprak ağalarına film çeken, eksi moda bir

yönetmen olduğunu geçirdim ve birazdan yaşanacak neşeli sohbet için kendimi hazırlamaya başladım. Çünkü bu tür işler üreten ağabeylerimle konuştuğumda, genellikle hep bir gırgır şamata olur, "falancanın filmi çok tuttu mesela", "filanca bu filme çok para yatırdı ama havasını aldı", "Aşkın Serzenişi adlı filmin afişini gördün mü bak?" tarzında cümlelerle geçen sohbetlere doyum olmazdı. Onlar da yaptıkları işin basitliğinin, kalitesizliğinin farkındaydılar ve ara ara bana "sen sevmezsin şimdi bunları biliyorum, bakma biz de para için çekiyoruz..." diyerek hem benim nabzımı ölçer hem de içlerini rahatlatır, sohbete devam ederlerdi. Lakin, biraz önce uzaktan gördüğüm adama yaklaştıkça, kendisini yavaş yavaş anımsamaya başladığımı hissettim. Ve birkaç adım sonra yanına vardığımda ayağa kalktı, "Merhaba kardeşim..." diyerek elini uzattı... Gülümsüyordu... Ben de birkaç saniye yüzüne gülümseyerek baktıktan sonra artık kesinlikle emindim... Bu adam, Türk Sineması'nın unutulmaz kavgacılarından Kadir Kök'ten başkası değildi... Yıllar su gibi akmış, yaşlanmıştı...

"Siz" dedim... Anımsayamadığımı düşünerek "Sinemamızın kavgacılarından Kadir ağabeyin..." dedi... Hemen ellerinden öptüm ve tüm samimi duygularımı anlatmaya başladım. İçeri geçip oturmayı, birer çay içmeyi beklemeden başlamıştım cümlelerime. Onu ve arkadaşlarını ne kadar çok sevdiğimden ve önemseydiğimden, sinemamızın gerçek emekçileri olduklarından, filmle-

ri ile büyüğüme kadar kısa kısa her şeyden bahsediverdim. "Dur yahu, geç otur hele öyle konuşalım..." diyerek beni içeri davet etti. Duvarlar tam da tahmin ettiğim gibi 90 sonrası şöhret olmaya çalışan, birer İbrahim Tatlıses olmak için her şeylerini vermeye hazır türkücü filmlerinin afişleri ile donatılmıştı. Odadaki iki dolabın tüm raflarında eski Türk filmlerinin VHS kasetleri vardı. Kadir ağabeyciğim kısaca bana, burayı bir yazıhane olarak kullandıklarından, küçük şirketlerin tanıtım filmlerinin ve eskisi kadar popüler olmasa da halen sürmekte olan türkücü filmlerinin kurgularının burada yapıldığından -ek olarak bir de VHS kasetlerden aynı kalitede DVD'ye kayıt yapabildiklerinden- bahsetti. Yanında bir de bu teknik işlerle uğraşan arkadaşı vardı. Beni buraya getiren Sedat amcam tüm bu olup bitenlere çok şaşırılmıştı. Çünkü kendisi Kadir Kök'ü tanııyordu. Ben anlatınca anımsamaya, "Hay Allah yahu desene be..." deyip, konuştuklarımızı dikkatle dinlemeye başladı. Bir süre duvardaki afişlerden, VHS kasetlerden kısa kısa sohbetler ettik ve konuyu

Yeşilçam'a getirdik. "Ben..." dedi... "Cüneyt Arkın ile tam 20 sene bir fiil (sayısını kendi de bilmediğinden tahminde bulunuyor ve çok fazla film yaptıklarından ortaya çıkan sayı bir hayli fazla oluyor) 500 filmde başka Malkoçoğlu, Kara Murat, Battal Gazi, Tarkan gibi filmlerde oynadım... ". Söylediği rakamın fazla olduğunu bilse de, sinemamızın ne yazık ki adam akıllı bir arşivi olmadığından bu sayının aksinin iddia edilemeyeceğini biliyordu. Cüneyt Arkın dahi bir yerde 300, bir yerde 400, bazen 700 küsür filmde oynadığını iddia ediyor, sinema izleyicileri de en aşağı 300 filmde "başrol" oynamış bir aktörün verdiği diğer rakamlara, elde kesin bir veri olmadığından, ihtimal dahilinde yaklaşıyordu. Çünkü yönetmen *Çetin İnanç, bir söyleşisinde, 70'li yıllarda, film şirketinin deposunda yer olmadığından, başka kopyaları olmadığı halde, çektiği bir çok filmi Sarayburnu'ndan denize döktüğünden bahsediyordu. Bu durum da hem Kadir Kök'ün, hem de Cüneyt Arkın'ın verdiği rakamları bir çırpıda silip atmamızı engelliyordu. Bir süre daha sinemamızdan bahsettikten sonra, kendisine para kazanıp kazanmadığını sordum. Bana "Çok olmasa da, elbette ki kazandık... Çünkü hayatımızı sürdürmek zorundaydık... Ama biz para kazanırken vefayı, sevgiyi, saygıyı, birbirimizi sahiplenmeyi hiç unutmadık... Mesela Cüneyt biliyordun Cüneyt abi geçenlerde hastalandı (o günlerde Cüneyt Arkın boynundan bir ameliyat geçirmiş ve ortaya felç olduğundan, yoğun bakımda ölümle pençeleştiğine kadar yalan yanlış haberler atılmıştı. Şükürler olsun hastaneden o çok sevdiği karate figürlerini sergileyerek çıktı :) İlk biz gittik kavgacılar olarak. Süheyl (Eğriboz), İhsan (Gedik)... Gözle-

ri doldu vallahi..." Onun da gözleri dolmuştu. Dayanamadım ve aniden (onları yavaş yavaş kaybettiğimizi bir kez daha idrak ederek) "Senin bir belgeselin çekilse ağabeyciğim... Hatta ben çeksem ne dersin?" dedim. Hiç ummadığım bir tepki verdi ve; "Aman diyeyim paşam... Ben o işlerde yokum... İstemem..." dedi. Bir an yüzüm asılsa da nedenini idrak etmem çok geçmedi. Kim bilir kaç tane benim gibi genç sinemacı yanına gelmiş, sırf hocalarının verdiği ödevi yerine getirebilmek için onun zamanını almış, röportaj yapmış, görüntülerini kaydetmişti ama hazırladığı söyleşiyi kendisine ne getirmişti, ne de bir televizyon kanalında yayınlanmıştı. Oysa adım gibi eminim ki, kayıt için kendisini ikna eden o genç sinemacı (!), bu çekeceği görüntünün kanallarda yayınlanacağından, bunun kendisi için reklam olacağından ballandıra ballandıra bahsetmişti. Diyecek çok sözüm var ama, şimdi-

lik susuyor, sinemamızın emektarlarını, internette indirilen bir fotoğraf karesi ya da bir gazete makalesi niyetine kullanmaya çalışanları şiddetle kınıyorum!!!

Sinemamızın emektarlarından Kadir Kök ile yaptığım bu ayaküstü sayılabilecek kısa söyleşiyi, yanımda taşıdığım fotoğraf makinem ile hareketli olarak da görüntüledim ama kendisinin rızasını almadan yayınlamayı doğru bulmuyorum. Ama eminim birkaç fotoğrafını kullanmamdan rahatsız olmayacaktır.

*Çetin İnanç: Jet Rejisör lakaplı, Türk Sineması'nın en çok film çeken yönetmeni (149 film). Çektiği fantastik filmler ve 1982 yılında Cüneyt Arkın ile birlikte yaptığı Dünyayı Kurtaran Adam filmi ile 90'lı yılların ve günümüz gençliğinin -hatta birçok sinema eleştirmeninin-fazlasıyla dikkatini çekmiştir.

Mülayim'in Attığı Paranın "Dik" Gelmesi

Mülayim (Kemal Sunal), kendisini köşeye sıkıştıran iki düşmanından kurtulabilmek için, bizleri de şoke eden bir oyun oynuyor. Matematik ve olasılıkları bile alt üst edecek şekilde attığı para dik geliyor. Kimse bu oyunun etkisinden kurtulamamışken, Mülayim hemen oradan uzaklaşıyor.

KADIRGALI EŞREF

Kadırgalı Eşref diyor ki...

- Nigar'ımmm..
- Yieeeeeyt! Noluyor lan burda!
- Noluyor burda dedim!
- Yieeeeeyt! Nigar'ın odasında ha!
- Ulan bana Kadırgalı Eşref derler!
- Anamı kesen ben! Babamı doğrayan ben!
- Kız kardeşimi şişleyen gene ben!
- Ulan ben adamın gasilhanesinden girer şişhanesinden çıkarırım!
- Ulan ben adamı kuşbaşı kuşbaşı doğrarım!
- Yieeeeeyt! Ulan ben adamı... Ne var?
- Neee? Sen ha? Nigar'a ha? Çiçek yollarsın ha?
- Bende af var mı lan? Var mı? Var mı?
- Nigar'a çiçek yollarsın ha?
- Nigar'a çiçek yolların mı ulan?
- Benim dostum Nigar'a ha? Var mı ulan!
- Götürün bu leşi!

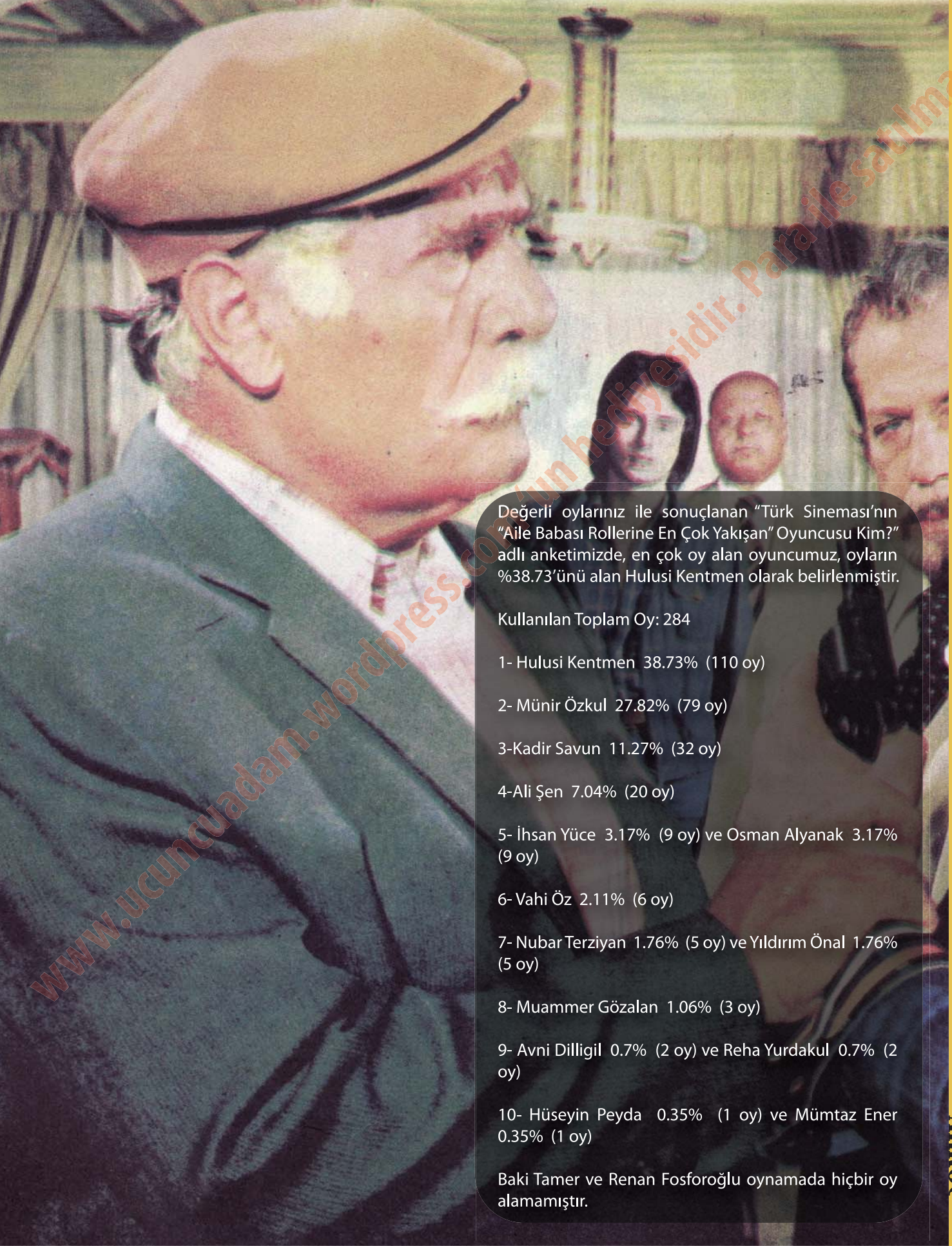
Karakterin Adı: Kadırgalı Eşref

Karakteri Canlandıran: Dinçer Çekmez

Karakterin Amacı: Nigar'ına (Ayben Erman) yan gözle bakmaları ve laf atanları harcamak.

Şu An Ne Yapıyor?: Kantocu Nigar için girdiği son kavgada kaza kurşunu sonucu hayatını kaybetti.

Halk; "En Baba" Hulusi Kentmen Dedi...

Değerli oylarınız ile sonuçlanan "Türk Sineması'nın "Aile Babası Rollerine En Çok Yakışan" Oyuncusu Kim?" adlı anketimizde, en çok oy alan oyuncumuz, oyların %38.73'ünü alan Hulusi Kentmen olarak belirlenmiştir.

Kullanılan Toplam Oy: 284

1- Hulusi Kentmen 38.73% (110 oy)

2- Münir Özkul 27.82% (79 oy)

3-Kadir Savun 11.27% (32 oy)

4-Ali Şen 7.04% (20 oy)

5- İhsan Yüce 3.17% (9 oy) ve Osman Alyanak 3.17% (9 oy)

6- Vahi Öz 2.11% (6 oy)

7- Nubar Terziyan 1.76% (5 oy) ve Yıldırım Önal 1.76% (5 oy)

8- Muammer Gözalan 1.06% (3 oy)

9- Avni Dilligil 0.7% (2 oy) ve Reha Yurdakul 0.7% (2 oy)

10- Hüseyin Peyda 0.35% (1 oy) ve Mümtaz Ener 0.35% (1 oy)

Baki Tamer ve Renan Fosforoğlu oynamada hiçbir oy alamamıştır.